

DE TINNEN SOLDAAATJES

Zo snel ze kunnen, rent de groep naar de andere zaal. Maar er is niets of niemand meer te zien... Alleen duisternis en kale stenen muren. "Waar zijn ze nu?", bibbert iemand. "Dat geluid kwam toch hier vandaan?"

Iedereen begint rond te kijken in alle hoeken en kieren van de grote ruimte, maar ze vinden niets. Het lijkt net of twee van hen in rook waren opgegaan. Dit kan toch niet!? Ze moeten hier toch ergens zijn?

"He, kom kijken!", roept plots een stem vanuit de eerste kamer met het gedicht. Iedereen holt snel weer naar daar. Wat is er aan de hand? Wat is er?

"Kijk dan, er ontbreken twee tinnen soldaatjes! Het zijn er nog maar 8 in plaats van 10!" Iedereen kijkt met bange ogen naar het tafeltje met de tinnen soldaatjes en inderdaad... sommige soldaatjes staan nog op hun plaats, maar enkele anderen liggen in stukken op de grond.

"Maar jij kan niet tellen!", gilt iemand anders! "Dat zijn er geen acht meer. Het zijn er slechts zeven!" Geschrokken kijkt de groep rond en jawel hoor... Opnieuw is een van hen verdwenen en zijn ze nog slechts met zeven.

"Wat... Wat ... Wat gebeurt er hier allemaal? Ik wil hier weg", stottert een van hen, maar toen klinkt plots opnieuw een kreet in de nacht:

NEEEEEEEEEEEEEEN

"Dat kwam van boven, uit de grote toren. Kom, we gaan kijken!", zegt er eentje. "Niets van", antwoordt iemand anders. "Ik ga nergens meer naartoe en ik blijf gewoon hier", bibbert een ander. "Maar we kunnen beter samen blijven", betoogt een derde dan weer. "Je ziet toch wat er gebeurt als we uit elkaar gaan."

"Goed dan", zucht de ander tenslotte. En zo klautert de hele groep de oude ronde stenen trap van de grote toren op. Het zijn heel veel trappen en ze staan allemaal schots en scheef door elkaar. Wanneer ze eenmaal boven zijn, komen ze in de restanten van een oud kamertje. Het dak is helemaal weg en ook de muren zijn in grote stukken uit elkaar gebrokkeld.

Van aan de resten van het deurgat langs waar ze waren gekomen, zien ze voetstappen lopen naar de afgebrokkelde rand van de toren. Heel voorzichtig sluipen ze op hun tenen tot aan de rand en kijken erover heen en ...

wordt vervolgd ...